

Maran
en de
ORANG-DETAN

Andere boeken van Gerard van Gemert bij Clavis

In de geschiedenisserie 'Kleine helden van toen' (7+)

Ragnar en de walrus

Snelle Bliksem en de bizon

Kenji en de akita

Trassus en de leeuw

Metzi en de adelaar

Over voetbal

De serie 'Kief de goaltjesdief' (7+)

De serie 'De Voetbalgoden' (9+)

De serie 'FC De Madonnas' (10+)

De Afrikaboeken (11+)

De serie 'Stijn, gouden belofte' (12+)

Over voetbal én hockey

De serie 'De Voetbalhockeyers' (9+)

Over hockey

De serie 'De Hockeyweeling' (12+)

De serie 'De stoere hockeybende' (7+)

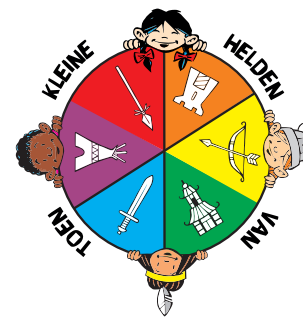
Verder zijn er nog de serie 'Eilandgeheimen' en de boeken

De wens van de Havikshorst (in samenwerking met

Make-A-Wish), *Ademloos* (over vluchtelingen en voetbal),

Uitgespeeld (over de Tweede Wereldoorlog en voetbal)

en *Vastberaden* (over pleegzorg).

Gerard van Gemert
met illustraties van Rudi Jonker

Maran en de ORANG-OETAN

1. DE GROTE STEEN

‘Wat heb je daar, Maran?’ Ratna, zijn moeder, kwam naar hem toe.

Maran hield de grote doorzichtige steen voor zich alsof het iets heel kostbaars was. ‘Een steen,’ antwoordde hij. ‘Maar hij is anders dan anders.’

Ratna ging zitten en strekte haar armen. ‘Geef eens hier.’ Voorzichtig pakte ze de steen van Maran aan. ‘Het is inderdaad een rare steen.’ Ze draaide hem alle kanten op om hem zo goed mogelijk te kunnen bekijken. Ze snoof eraan en liet de geur tot zich doordringen. ‘Dit is geen gewone steen, Maran. Waar heb je hem gevonden?’

‘Daar.’ Maran wees tussen de bomen door in de richting van de rivier. ‘Vlak bij de heuvel.’ Hij deed meteen zijn hand voor zijn mond. Maran begreep dat hij zich versproken had. Het was ten strengste verboden om in de buurt van de heuvel te komen. Zijn moeder had hem daar meerdere malen voor gewaarschuwd.

De uitdrukking op Ratna’s gezicht veranderde. ‘Was je bij de heuvel, Maran?’ Haar tanden knarsten over elkaar.

Maran sloeg zijn ogen neer. Hij gaf geen antwoord.

‘Maran? Kijk me eens aan?’ Ratna deed een stap in zijn richting. ‘Hoofd omhoog.’

Haar zoon haalde een keer diep adem en deed zijn hoofd omhoog, maar zijn ogen richtte hij nog steeds op de grond.

‘Maran.’

De toon in Ratna’s stem was nu zo streng dat Maran wel wist dat hij geen keus meer had. Hij keek zijn moeder recht in de ogen.

Gerard van Gemert

Maran en de orang-oetan

© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Illustraties: Rudi Jonker

Trefw.: jungle, avontuur, dieren, familie, anders zijn

NUR 282

ISBN 978 90 448 4452 8

D/2022/4124/114

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.gerardvangemert.nl

www.rudijonker.nl

‘Als ik nog één keer hoor dat je ook maar in de buurt van de heuvel bent geweest, dan laat ik je niet meer verder gaan dan de open plek.’ Ratna klonk boos en bezorgd tegelijk. ‘Begrijp je dat?’

‘Ook niet in de bomen?’ durfde Maran nog te vragen.

‘Ook niet in de bomen,’ antwoordde Ratna. ‘Je weet dat Fahri, de grote tijger, daar woont. De heuvel is zijn thuis.’

Natuurlijk wist Maran dat. Hoe vaak hadden zijn ouders dat al niet tegen hem gezegd?

‘Was je alleen?’

Maran wist dat die vraag zou komen. Langzaam schudde hij zijn hoofd.

‘Met wie was je daar, Maran?’

‘Met Yudi,’ antwoordde Maran zacht.

‘Wat?’ Zijn moeder veerde overeind, pakte een tak van de grond en gooide die weg. ‘Met Yudi?’

‘Hij wilde graag naar de rivier,’ probeerde Maran het uit te leggen. ‘Ik heb eerst nog gezegd dat dat niet mocht.’ Daar was niets van gelogen. ‘En daarna zijn we toch gegaan.’

‘Yudi is nog veel te klein om zo ver van huis te gaan. Als Fahri hem in het oog krijgt of hem ruikt, is hij kansloos. En jij al helemaal.’ Ratna liet duidelijk merken dat ze heel teleurgesteld was in Maran, ook al was ze nog steeds bezorgd. ‘Yudi klimt sneller in een boom dan jij. En springt ook makkelijker van boom naar boom.’

‘Ik zal het nooit meer doen.’ Maran meende het. Hij had niet goed nagedacht.

‘Zweer het,’ zei Ratna.

‘Ik zweer het.’ Maran pakte een blad van de grond en veegde het langs zijn voorhoofd als teken dat hij deze belofte nooit zou

verbreken. Hij deed dit altijd met zijn kleine broertje Yudi als ze een spelletje deden. Maran had iemand anders het nog nooit zien doen.

Ratna deed haar armen wijd uiteen als uitnodiging. Maran duwde zijn kleine lijf tegen de harige vacht van zijn moeder. Hij hield van de geur die om haar heen hing. Hier, in haar armen, was hij altijd veilig.

‘Ratna!’

Maran keek zijn moeder aan. Er klonk paniek door in de stem van zijn vader, die ergens boven hen door de bomen dichterbij kwam.

‘Ratna!’

‘Ik ben hier, Zainal!’ riep Marans moeder.

Niet veel later landde de grote orang-oetan naast Ratna.

Zainal kwam bijna nooit bij Maran in de buurt. Zo af en toe kwam hij tevoorschijn en zocht hij contact met Marans moeder. Maar Maran zag hij helemaal niet vaak. Alleen omdat Maran bijna altijd in de buurt van zijn moeder was, zag Zainal hem ook af en toe. Maran had weleens het gevoel dat Zainal hem niet vertrouwde omdat hij er anders uitzag. Maran had geen haren, was lang niet zo sterk als zijn broertjes en zusjes en kon veel minder goed klimmen. Zainal had een keer gezegd dat Maran weg moest. Dat hij wilde dat Maran terugkeerde naar zijn eigen wereld en opgevoed zou worden door zijn eigen volk.

Marans moeder werd niet snel boos. En zeker niet tegen Zainal. Ze deed bijna alles wat hij wilde. Maar als hij op die manier over Maran praatte, dan kon ze echt boos worden en letterlijk en figuurlijk van zich af bijten. Zonder haar had hij hier niet meer gewoond. Dat wist Maran zeker.

‘De haarlozen zijn er weer.’ Met een schuin oog keek hij naar Maran. ‘Maar dan de witte.’

Maran wist wat dat betekende. Het ging over wezens die eruitzagen zoals Maran, maar dan een stuk groter en met een extra huid die los om hen heen hing. Zainal zei altijd dat Maran bij dat soort mensen zou moeten wonen en niet bij de familie van Ratna. Ook nu was er opnieuw een kans dat Zainal wilde dat Maran met hen mee zou gaan. Maran hoopte dat zijn moeder dat weer zou kunnen voorkomen.

‘Wat heb je daar?’ Zainal wees naar de doorzichtige steen die Ratna in haar handen had.

‘Die heeft Maran hier ergens gevonden.’ Ratna gaf de steen aan Zainal.

‘Waar heb je die gevonden?’ vroeg Zainal.

Maran keek zijn moeder aan. Die knikte geruststellend. ‘Bij de heuvel.’

Zainal gromde, waardoor Maran dacht dat hij boos zou worden. Maar de steen leek belangrijker dan het feit dat Maran op een plek was geweest waar hij niet mocht komen. Zainal ging zitten om er rustig naar te kijken. ‘De haarlozen zijn hier omdat ze zo’n steen zoeken, maar dan een grotere. Die moet hier in de buurt verstopt liggen. Je moet me laten zien waar je deze precies gevonden hebt, Maran.’

Het was de eerste keer dat Zainal zijn naam noemde. Het maakt Maran trots. De grote leider had hem nodig.

‘Nee.’ Ratna ging tussen Maran en Ratna in staan. ‘Maran gaat niet mee naar de heuvel van Fahri.’

Zainal greep om Ratna heen en pakte Maran bij zijn arm. ‘Hij gaat met mij mee.’

Maran wist dat Zainal zijn zin zou krijgen en dat Ratna niet verder zou aandringen.

‘Er zal hem niets overkomen,’ zei hij erachteraan, voor hij Maran met zich mee de boom in trok.

